

PISANA PALETA PRIJATELJEV IN ZNANCEV

Politični pritisk na umetnike je bil po drugi svetovni vojni precej močan. Oblast je omejevala svobodo izražanja. Nekatere literarne revije so prenehale izhajati po nalogu s političnega vrha, prav tako so bile prepovedane določene prireditve. Kljub temu so se književniki družili, med seboj so prijateljevali tudi neformalno. Mira Mihelič je imela krog prijateljev v literarnem klubu Liga lepe lenobe. Kmalu po vojni je ta skupina nastala na pobudo Lili Novy. Bila je neke vrste protest na kulturno ozračje, ki je vladalo takrat. Člani so bili namreč mnenja, da »v tej deželi preveč garajo, treba je tudi lenariti«. Člani »Lige« so bili Mira Mihelič, Anton Vodnik, Cene Vipotnik, Jože Udovič, Lino Legiša, Milan Šega, Lili Novy in občasno kakšen gost. Srečevali so se pri Lili ali pri Miri, velikokrat pa so hodili na skupne sprehode ali pa so se našli - po stari slovenski navadi - v gostilnah.

Liga lepe lenobe, naj zveni njeno ime še tako neresno, je bila nekaj časa moja najljubša družba v svetu književnikov, ki mi je bil doslej nedostopen, če odštejem prijateljstvo z Janezom Žagarjem in Vladimirom Bartolom, ki se ni nikoli pretrgalo. (Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Milan Šega

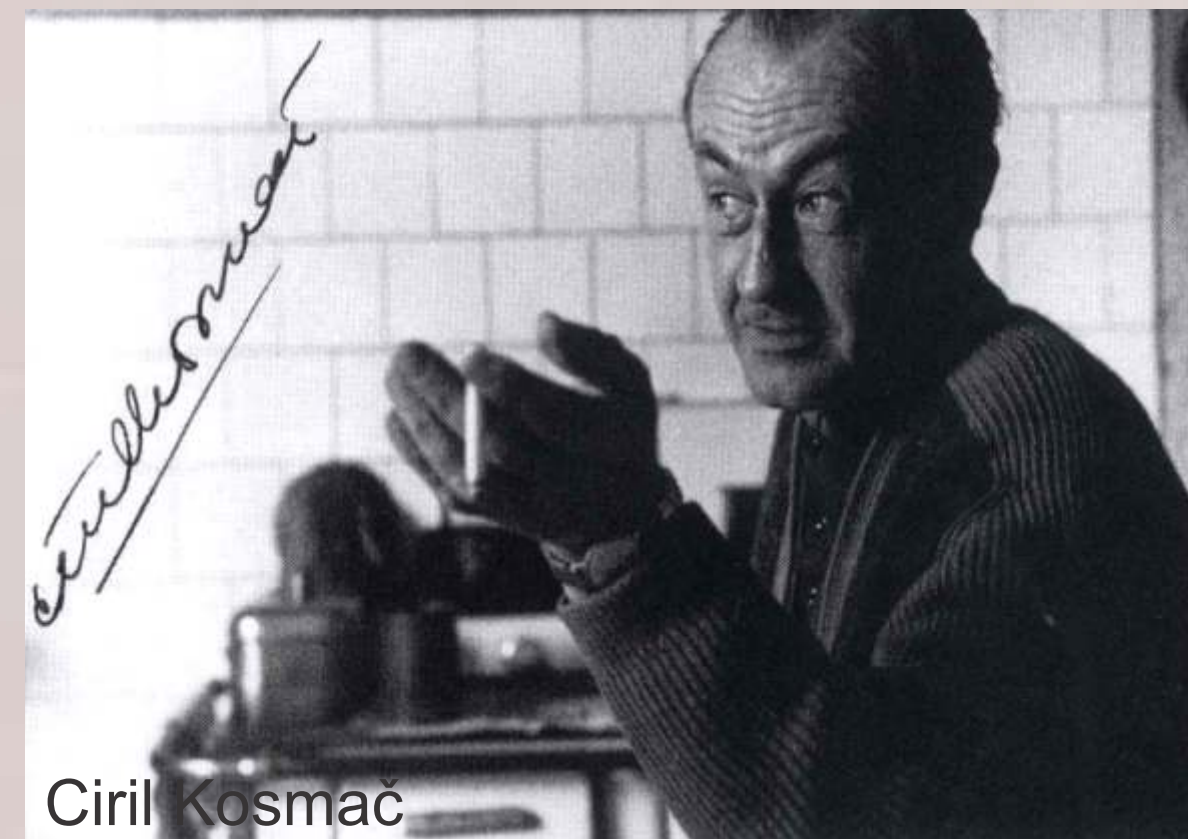
Člani Lige lepe lenobe so se včasih odpravili na kakšen izlet, kjer so se tudi slikali. Na fotografiji so: Anton Vodnik, Lili Novy, Mira Mihelič, Lino Legiša. Nekoliko više stoji Cene Vipotnik. Fotografiral je Jože Udovič.

Miško Kranjec

Vitomil Zupan

Ciril Kosmač

Lili Novy

Poleg zbranih v Ligi lepe lenobe je imela Miheličeva še veliko znanstev in prijateljstev med danes znamenitimi osebnostmi iz slovenske literarne zgodovine. To so bili: Juš Kozak, France Vodnik, Edvard Kocbek, Janez Žagar, Matej Bor, Vladimir Bartol, Miško Kranjec, Ciril Kosmač, Josip Vidmar, Vitomil Zupan ...

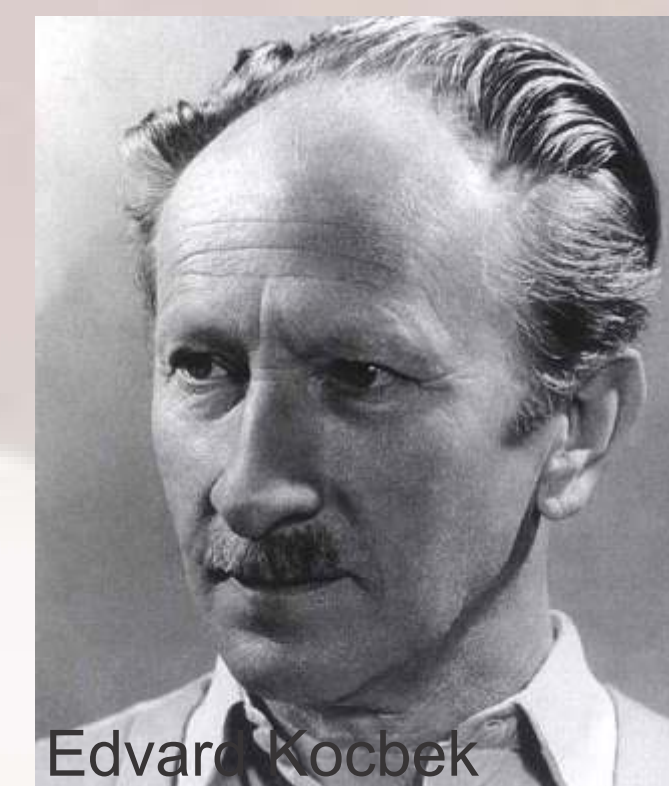
Vladimir Bartol

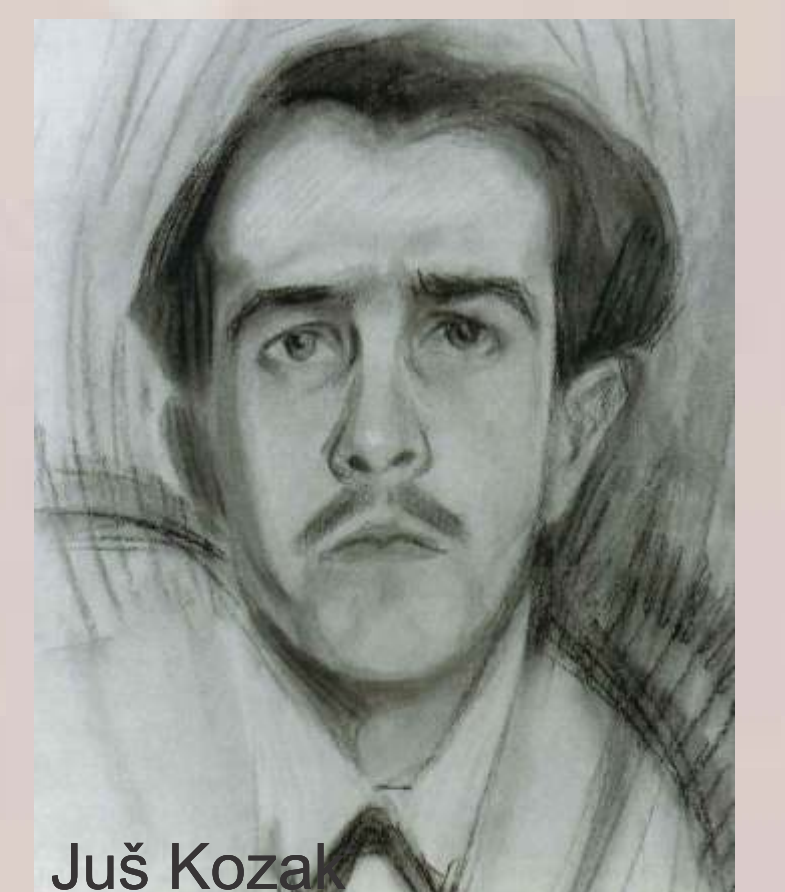
Anica Černejeva

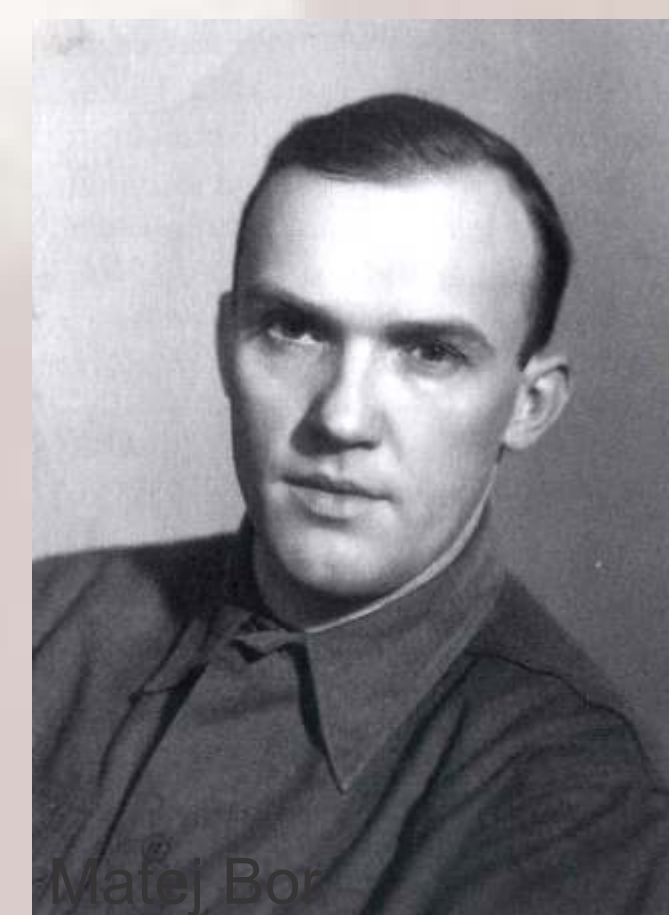
Ljuba Prenner

Edvard Kocbek

Juš Kozak

Matej Bor

Jože Udovič

Leta 1943 je bila Mira v šestem mesecu nosečnosti aretirana. V avtobiografiji Ure mojih dni se takole spominja Anice Černejeve v zaporu:
*»Dekleta, stisnite se, napravite prostor za novo.«
 Toda nobena se ni zganila, dokler ni iz kota zaklical blagi glas Anice Černejeve.
 »K meni leži, pri meni je še dovolj prostora.«
 Ni ga bilo dovolj, a nekako sem poskušala priti do nje ...
 Tiste mirne in samoumevne besede so bile kakor balzam na rane v moji prvi noči v šempetrski vojašnici.*

Med njenimi sodelavci je bila tudi Ljuba Prenner, o kateri je Mira zapisala:
Oktober 1941 mi je bilo naročeno, naj se oglasim pri pisateljici Ljubi Prenner v pisarni odvetnika Lemeža, ki je tedaj pri vseh dobrih meščanih, med katere sem sodila tudi jaz, veljal za nevarnega komunista. Ljuba je bila njegov koncipient - ali naj rečem: koncipientka? Pri njej nikoli nisi vedel, kakšnega spola je pravzaprav in to je zmedlo tudi okupatorjevo policijo. Ta nenavadna osebnost, ki je s črnim humorjem prenašala svojo telesno usodo - nikoli nismo vedeli, ali je on ali ona - je bila takrat v OF zelo aktivna.